

آیین هنر

چنانست عشق وطن دردلم
که خورشید د رسینه آستان
ویا درد ل میبد نوبهار
به بلخ گرین شعله جاودان
روان بخش ویر شور و جان افرین
چنان آرزو درد ل نوجوان
زمان بگرد - لیک ماند به جای
چوا خاگربه خاکستر کاروان

بنازم به عشق میهن میهنم
میهن مهد مردان روشن روان

زخاکش هم روید عشق طمید
چوبرد شت و در لاله وار غوان
گهرزا و طوفانی ویر خروش

زهر قطره اش موج دریا عیان
شر رزا و آتش دل و شعله جوش

به هرز و اش آفتابی نها
سلیمان و سپیس غزو هند و کوه
هژیر افرین و عقاب آشیان
به بلخ و به غزنیں وغور و هری
خراسان زمین و خراسانیان
همه پهلوانان دشمن شکن
چوشیران مردا فگن با میان
به مردی و داش به داد و دهش
همه راد و دانادل ویر توان

درین سرزمین ئەمینچنین زیستن :

نه تنها بود ویژه باستان .

کون هم نه این خانه خالی بود

ز مرد وزن پر دل و قهرمان

کون نیز طوفان حطسه اند

به افغانند پاراند را فانیان

کون نیز مردان موهن پرست

به پاکی دامان ((اسپیطان))

خداوند پندارو گفتار نیک

خداوند کرد ارافرشه گان

به نیرو چو سه راب و اسفند پار

به عشق وطن رستم داستان

جو ائمود و دریادل و سد شکن

ابرمود میدان ئەمیر حلوان

به بزم فیقان چو روشن چو راغ

به رزم حریفان چوشیریان

نگرد داسیر زر و زور کس

نیقتد به دام ابرقدرتان

نگرد د غلام غلام غلام

هر آزاده گی رامیهن پاسبان

نه از سوی وي عجز و بیچاره گیست

فراخوان مردم به صلح دامان

به آیین مهر و بشرد وستی

ستاند سلاح از کف دشمنان

ازان تاجها نست این سرزمین :

در خشد چو گوهر بـ تاج زمان

شکوه و فر باستانی خوش

د و چندان به دست آورد بـ گمان

شود باز کاتون فرهنگ و داد
شود باز گیتی از شاد مان
زمین راه من شور و ستن دهد
بنازد به هستی او آستان .

مسکو ۱۹۹۱

بارق شفیعی